

VOETBALKOORTS

IN MAKKELIJKE TAAL

Uitgeverij Eenvoudig Communiceren | Lezen voor Iedereen

eenvoudigcommuniceren.nl | lezenvoorieen.be

Voor meer informatie over *Leeslicht*: leeslicht.nl

Deze uitgave is een bewerking van *Voetbalkoorts* van Nick Hornby, gepubliceerd door uitgeverij Olympus (Amsterdam, 2016).

Bewerking in eenvoudig Nederlands: Jet Doedel

Redactie en vormgeving: Eenvoudig Communiceren

Coverbeeld: Shutterstock

© 2022 | Uitgeverij Eenvoudig Communiceren, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978-90-8696-590-8

NUR 286

VOETBALKOORTS

Nick Hornby

IN MAKKELIJKE TAAL

Dit boek heeft het keurmerk Makkelijk Lezen

Bijna 25 jaar geleden werd ik verliefd. Verliefd op voetbal.

Het was 1968. Ik was elf jaar. Vanaf dat moment betekent voetbal alles voor mij.

Er zijn natuurlijk ook andere belangrijke dingen in het leven. Relaties, vriendschap, werk. Maar voetbal is voor mij het allerbelangrijkste.

Dat klinkt misschien leuk. Maar zo'n grote liefde is niet alleen maar leuk.

In dit boek vertel ik er alles over. Over hoe geweldig voetbal kan zijn. Maar ook hoe erg het is om zo gek op voetbal te zijn.

Toen ik klein was, gaf ik niet zoveel om voetbal.

Maar toen gingen mijn ouders scheiden. Mijn vader had een andere vrouw ontmoet. Hij ging bij haar wonen. Mijn moeder, mijn zus en ik bleven in ons huis. We woonden in een buitenwijk van Londen.

Mijn vader wilde mijn zus en mij vaak zien. Dan haalde hij ons op om iets leuks te gaan doen.

We gingen vaak met z'n drieën naar een restaurant. Maar dan wisten we niet wat we moesten zeggen.

We zaten stil te eten. Dat deden we thuis ook.

Maar dan stond meestal de televisie aan.

Mijn vader wilde leuke dingen met ons doen.

Naar de dierentuin. Naar het theater. Een tochtje met een boot.

Maar meestal zei ik: 'Nee papa, daar heb ik geen zin in.'

Dan vroeg hij: 'Waar heb je dan zin in?' Dan haalde ik mijn schouders op.

Op een dag zei hij: 'Ik heb twee kaartjes voor het voetbal. Ga je mee?'

En ik zei: 'Ja'

Die zaterdag ging ik dus met mijn vader naar Highbury. Dat is het stadion van Arsenal.

Ik herinner me nog goed het enige doelpunt van Arsenal die wedstrijd. Het was een strafschop.

De scheidsrechter wees naar de stip. Het publiek schreeuwde.

Toen liep een speler van Arsenal naar de bal.

Hij ging de strafschop nemen.

Het werd heel stil in het stadion. Hij schoot ...

De keeper stopte de bal. Maar hij had de bal niet vast.

De bal rolde terug naar de speler. Die schoot weer.

En hij scoorde!

Het publiek brulde. Ik sprong op en ik brulde mee. Verder weet ik niet veel meer van de wedstrijd.

Ik weet nog wel wat ik die middag op de tribune zag. Het publiek maakte een grote indruk op mij.

Ik had nog nooit zoveel mensen bij elkaar gezien.

En al die mensen stonden te schelden en te vloeken.

Ik had natuurlijk wel vaker scheldwoorden gehoord.
Maar niet zo veel! En niet zo hard!

Volwassen mannen riepen de hele wedstrijd 'lul'
en 'klootzak'.

Iedereen op de tribune was boos. Niemand had
plezier. De fans mopperden op de spelers.

Ze riepen: 'Ze kunnen niet voetballen!' En:
'Jullie zijn een schande voor de club!'

Zo gaat het altijd. Bij alle voetbalclubs. Fans
mopperen altijd. Maar toch blijven ze komen.
Tenminste, de trouwe fans. Die laten hun club
nooit vallen.

Arsenal speelt geen mooi voetbal. Dat weet
iedereen. Dat weten wij zelf ook wel.

Lelijk voetbal is helemaal niet erg. Zolang een club
succes heeft.

Maar die eerste middag had Arsenal geen succes.
In die tijd verloor Arsenal bijna alle wedstrijden.
Daarom stonden die boze mannen te schreeuwen.

Ik ging weleens naar de film. Daar zag je mensen
genieten van de voorstelling.

Maar bij voetbal was het heel anders. Deze mensen
kochten geen kaartje om te genieten. Ze kochten
een kaartje om heel soms te genieten. Dat leerde
ik die eerste middag al.

Echte voetbalfans genieten niet vaak. Meestal
voelen ze woede en pijn.

Ze kopen dus een kaartje om woede en pijn te voelen. Dat vond ik vreemd. Maar ook interessant. En ik ontdekte dat het bij mij past.

Het was fijn om met mijn vader in het stadion te zijn. Als we wilden praten, kon dat. Maar alleen naar voetbal kijken was ook goed.

De dagen met mijn vader kregen een doel.

We hoefden niet meer naar een stom restaurant.

Of weer naar de dierentuin. Daar was ik al zo vaak geweest. Nee, wij gingen samen naar Arsenal. Naar het stadion. Mijn zus bleef thuis bij mijn moeder.

Ik vond het heerlijk op Highbury.

Ik wilde altijd twee uur voor de wedstrijd in het stadion zijn. Ook als het heel koud was. Ook als het regende.

Ik zei bijna niets in het laatste uur voor de wedstrijd. Van de zenuwen.

Mijn vader hield niet eens echt van voetbal. Maar toch was hij blij. Omdat hij iets had gevonden wat ik leuk vond. Iets waar ik graag met hem naartoe wilde.

Die eerste middag begon mijn liefde voor Arsenal. Het had ook anders kunnen lopen. Bijvoorbeeld als we de eerste keer naar een andere club uit Londen waren gegaan. Naar Chelsea. Of naar Tottenham. Of naar West Ham.

Dan was ik vast van die andere club gaan houden. Maar toevallig had mijn vader kaartjes voor Arsenal. Daarom ging ik van Arsenal houden. En dat doe ik nog steeds.

Een maand later ging ik naar mijn derde wedstrijd van Arsenal.

Alle kinderen in het stadion kregen een boek. In dat boek kon je voetbalplaatjes plakken.

Ik was heel blij met dat boek. Ik voelde me een echte Arsenal-fan.

Mijn ouders waren net uit elkaar. Ik miste mijn vader. Ik ging bijna naar de middelbare school. Het was dus best een spannende tijd voor een jongen van elf.

Maar nu had ik Arsenal. Ik vond het fijn om ergens bij te horen.

Alle kinderen op mijn nieuwe middelbare school hielden van voetbal.

Ik was de enige Arsenal-fan. Andere kinderen waren voor andere clubs. Maar dat maakte niets uit. Het ging erom dat je in je club geloofde.

In de pauze voetbalden we op het plein. We ruilden voetbalplaatjes van onze helden.

Voetbal maakte de stap naar mijn nieuwe school een stuk makkelijker. Voor jongens van die leeftijd is voetbal het mooiste dat er is. Bij mij is dat altijd zo gebleven.

Arsenal kon dat seizoen geen kampioen meer worden.

Dat was in november al duidelijk. Maar ze moesten nog wel veel wedstrijden spelen.

Het maakte niet uit of ze die zouden winnen of verliezen. Maar toch was ik voor alle wedstrijden even zenuwachtig.

Op de dag van een wedstrijd werd ik 's ochtends wakker met buikpijn. Die buikpijn werd pas minder als Arsenal met twee punten voor stond. Dat was niet vaak.

Mijn vader en ik gingen alleen naar de thuiswedstrijden. Maar ik herinner me nog een belangrijke uitwedstrijd. Arsenal speelde op een woensdagavond voor de beker. De volgende dag moest ik naar school. Daarom mocht ik niet opblijven. Ik wist dus niet wat de uitslag was. Mijn moeder schreef de uitslag op een briefje. Dat briefje hing ze naast mijn bed. Dan kon ik 's ochtends meteen zien of Arsenal had gewonnen. Nee dus. Op het briefje stond '1-0!'. Ik voelde me verraden door mijn moeder. Ik was enorm teleurgesteld.

Dat gevoel was helemaal nieuw voor mij. Ik had me nog nooit zo teleurgesteld gevoeld.

Inmiddels heb ik dat gevoel al heel vaak gehad. Want we hebben de beker bijna nooit gewonnen.

Ik ben dan nog steeds enorm teleurgesteld.
Maar niet meer zo erg als die eerste keer.

In 1969 speelde Arsenal in de finale van de League Cup. Dat is een bekertoernooi.

Ik had tot 1969 nog nooit van de League Cup gehoord. Vooral omdat die wedstrijden door de week werden gespeeld. En ik mocht alleen in het weekend naar het voetbal. Maar nu had mijn vader twee kaartjes gekocht. Die waren heel duur.

De finale werd gespeeld in het Wembley Stadion. We speelden tegen Swindon. Dat was een club uit de tweede divisie. Arsenal moest dus makkelijk kunnen winnen.

Maar toch was ik bang dat het niet zou lukken. Ik was nog een kind. Ik wilde dat mijn vader me geruststelde. Ik vertrouwde op mijn vader. Ik vroeg aan hem: 'Papa, denk jij dat we winnen vanavond?'

Hij zei: 'Natuurlijk jongen! Met 3-0. Of met 4-0. Let maar eens op!'

Ik had moeten zeggen: 'Papa, is er een kans dat we verliezen? Dan moet je dat nu tegen me zeggen. Dan kunnen we beter naar huis gaan. Voor een gewone wedstrijd ben ik al zo zenuwachtig. En dit is de bekerfinale! Ik kan er niet tegen als we verliezen.'

Maar dat zei ik niet.

Wembley was die dag vast prachtig.
Honderdduizend mensen, een enorm veld, lawaai,
vlaggen ... Maar ik zag het niet eens. Daar was ik
te zenuwachtig voor. Ik zat de hele eerste helft te
trillen van spanning.

Toen scoorde Swindon. Vlak voor rust.

Mijn angst veranderde in wanhoop.

Het was een van de domste doelpunten die ik ooit
heb gezien. Eerst een fout van de verdediger. Toen
gleed onze keeper uit in de modder. En toen rolde
de bal over de lijn.

Nu pas zag ik alle Swindon-fans om ons heen.

Met hun stomme gejuich en gesprong. Wat had ik
een hekel aan ze!

Swindon stond voor tot aan de laatste minuut van
de wedstrijd.

Toen maakte Arsenal gelijk: 1-1! Ik was zo opgelucht!

Ik schreeuwde tegen mijn vader: 'Nu gaat het toch
nog lukken, hè papa?'

Hij klopte me op mijn schouder. Hij zei: 'Ja hoor, nu
gaat het wel lukken.'

Dat was de tweede keer dat hij me die dag
verraadde. Want het lukte helemaal niet.

Swindon scoorde nog twee keer. In de verlenging.

De ene goal was een raar balletje uit een hoekschop.

De andere goal was een prachtig schot van
25 meter ver.

Toen floot de scheidsrechter voor het eindsignaal.
Mijn wereld stortte in.

En mijn vader verraadde me voor de derde keer.
Hij klapte in zijn handen voor Swindon. Net als
veel andere mensen. Omdat Swindon zo goed
gespeeld had.

Ik rende woedend naar de uitgang.

Die maandag op school was vreselijk. Ik was de
enige Arsenal-fan. Iedereen wist dat. En Arsenal
had de finale verloren. Mijn klasgenoten lachten
me uit. Ze sprongen boven op me. Ik vond het
vreselijk. In hun ogen had ik verloren. Ik wist dat ik
een grote fout had gemaakt.

Een jaar geleden vroeg mijn vader of ik mee wilde
naar voetbal.

Toen zei ik ja.

Maar ik had nee moeten zeggen.

De dierentuin, een voorstelling, een stom
restaurant – alles was beter dan dit!

Want deze pijn wilde ik niet elk seizoen voelen.

Dat kon ik niet aan. Het was te erg. Maar ik wist
niet hoe ik er vanaf kon komen.

Ik voelde me alleen. Ik vond het afschuwelijk.

Een week later speelde Arsenal uit. Van die
wedstrijd heb ik een foto uit de krant.

Op die foto staan spelers van Arsenal. Ze juichen.